

नगाः वृक्षा अपि पूर्वशुष्काः संतः सद्य एव विरूढा इत्यर्थः ॥ १६ ॥ ते विप्रा ऊचुः ॥ १७ ॥ १८ ॥ नष्टलब्धप्रजानष्टप्राया पुनर्लब्धा प्रजाययासा
॥ १९ ॥ श्रमेण च कर्षिताः उपकूलतः कूलप्रांते ॥ २० ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥ कालाग्नेः मृत्युरूपादग्नेः न मृत्योर्विभीमः किंतु त्वच्चरणवियोगा
दित्याहुः न शक्नुम इति ॥ २४ ॥ २५ ॥ विमोहान हि दंडेन ततः स्वशरणागतान् गोपानपादनंतोऽसावनंतवनवन्हितः ॥ १ ॥ इति दशमे टीका

रामश्चाच्युतमालिङ्ग्य जहासा स्यानुभाववित् ॥ नगागावो वृषावत्सालेभिरेपरमां मुदम् ॥ १६ ॥ नंदं विप्राः स
मागत्य गुरवः सकलत्रकाः ॥ ऊचुस्ते कालियग्रस्तो दिष्ट्या मुक्तस्तवात्मजः ॥ १७ ॥ देहिदानं द्विजातीनां कृष्ण
निर्मुक्तिहेतवे ॥ नंदः प्रीतमनाराजन्गाः सुवर्णतदाऽदिशत् ॥ १८ ॥ यशोदाऽपि महाभागानष्टलब्धप्रजास
ती ॥ परिष्वज्यां कमारोप्य मुमोचा श्रुकलां मुहुः ॥ १९ ॥ तां रात्रिं तत्र राजेन्द्र क्षुत्तृड्भ्यां श्रमकर्षिताः ॥ ऊर्षुर्व
जौकसो गावः कालिंघा उपकूलतः ॥ २० ॥ तदा शुचिवनोद्भूतो दवाग्निः सर्वतो ब्रजम् ॥ सुप्तं निशीथ आवृत्य
प्रदग्धुमुपचक्रमे ॥ २१ ॥ तत उत्थाय संभ्रांता दह्यमाना ब्रजौकसः ॥ कृष्णं ययुस्ते शरणं मायामनुजमीश्वर
म् ॥ २२ ॥ कृष्णकृष्ण महाभाग हे रामामित विक्रम ॥ एष घोरतमो वह्निस्तावकान् ग्रसते हिनः ॥ २३ ॥ सुदुस्त
रान्नः स्वान्पाहिकालाग्नेः सुहृदः प्रभो ॥ न शक्नुमस्त्वच्चरणं संत्यक्तुमकुतो भयम् ॥ २४ ॥ इत्थं स्वजनवैक्लव्यं नि
रीक्ष्य जगदीश्वरः ॥ तमग्निमपि बत्ती ब्रमनंतो नंत शक्तिधृक् ॥ २५ ॥ इति श्री भा० म० कालियदमनो नाम स
प्तदशः ॥ १७ ॥ ॥ ७३ ॥ श्रीशुक उवाच अथ कृष्णः परिवृतो ज्ञातिभिर्मुदितात्मभिः ॥ अनुगीयमा
नोन्यविशद्वजंगोकुलमंडितम् ॥ १ ॥ ब्रजे विक्रीडतो रेवं गोपालच्छद्ममायया ॥ ग्रीष्मो नामर्तुरभवन्नातिप्रे
यान् शरीरिणाम् ॥ २ ॥

यांसप्तदशोऽध्यायः ॥ १७ ॥ ॥ ७३ ॥ अष्टादशेततो ग्रीष्मे वसंतगुणलक्षिते
अघातयद्वलेनालं प्रलंबं लीलया हरिः ॥ १ ॥ कृत्वानृत्यं फणाग्रेषु कालियस्य सकौतुकम् बलं प्रलंबवतुंगां समारोहय दरातिहा ॥ २ ॥ १ ॥ गोपालच्छ
द्ममायया गोपालनमेव छद्मयस्यांतयामायया ॥ २ ॥